

РЕШЕНИЕ

№ 1969

гр. Варна, 08.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 19 СЪСТАВ, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Кристиана Кръстева

при участието на секретаря Теодора К. Кирякова Костадинова като разгледа докладваното от Кристиана Кръстева Гражданско дело № 20213110105759 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявени от Р. СТ. Р., ЕГН*****, с адрес гр. Варна, ж.к.Т. бл.12, вх.В, ет.3, ап.46 **срещу** „Ч. М.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „В. В.“, *** обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.128 КТ, чл. 222 ал.3 КТ, чл.224 КТ и чл. 86 ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца /след допуснато изменение в размера на претенциите с протоколно определение от о.с.з. от 10.11.2021г./, както следва: **14691,12лева**, представляваща сбор от неплатено нетно трудово възнаграждение за положен труд в периода от 01.04.2018г.-31.07.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 20.04.2021г. до окончателното изплащане на задължението; **2640,16лева**, представляваща сбор от дължимо обезщетение за забава върху главницата за периода, считано от падежа на всяко дължимо трудово възнаграждение до 20.04.2021г.; сумата от **4761,66лева**, представляваща обезщетение по чл.222 ал.3 КТ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 20.04.2021г. до окончателното изплащане на задължението; **314,80лева**, представляваща лихва за забава върху главницата от 4761,66лева за периода от 25.05.2018г. до 20.04.2021г.; сумата от **1304,10лева**, представляваща обезщетение по чл.224 КТ за неползван платен годишен отпуск в размер на общо 42 работни дни за 2019г. и 2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 20.04.2021г. до окончателното изплащане на задължението и **86,22лева**, представляваща лихва за забава върху главницата от 1304,10лева от 25.05.2018г. до 20.04.2021г.

В исковата молба се твърди, че ищцата е работила в ответното дружество като в периода от 29.07.1976 год. до 31.07.2020год. на длъжност „чистач-производствени помещения“. Същата е била с намалена работоспособност 64% и е имала право на платен годишен отпуск в размер на 30дни. Неползваният отпуск за 2019г. се претендира в размер на 22работни дни, а за 2020г. – 20 работни дни. Трудовият договор на ищцата бил прекратен на осн. чл.325 ал.1 т.1 КТ, считано от 01.08.2020г. съгласно Заповед №036/31.07.2020г. Към датата на прекратяване на трудовия договор останали неизплатени трудови възнаграждения и обезщетение по чл.224 ал.1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск и парично обезщетение по чл. 222 ал.3 от КТ. Сочи, че брутното трудово възнаграждение в месеца,

предхождащ прекратяването на ТД било в размер на 793,81лева. Твърди, че въпреки отправните покани до ответника, последният не й заплатил отработените трудови възнаграждения както и дължимите обезщетения при прекратяване на трудовия договор поради навършване на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор на исковата молба, в който се изразява следното становище по спора: не се оспорва наличието на трудово правоотношение между страните, както и прекратяването му със Заповед №036/31.07.2020г., считано от 01.08.2021г., на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ.

Твърди се, че дружеството не е преустановило периодично плащане на дължими трудови възнаграждения на ищеца, но социални и икономически фактори са довели до затруднения на ответника. Признават се исковете за сумата от 19655,22лв., дължима на ищеца към датата на подаване на отговора – 22.06.2021г., като се оспорват за сумите над признатия размер. По отношение на искането за присъждане на разноски по делото, счита се, че са налице условията на чл. 78, ал. 2 ГПК. Желаете разрешаване на спора чрез медиация.

В съдебно заседание чрез процесуален представител исковата молба се поддържа. Ответното дружество не се представлява в съдебно заседание. С нарочна молба признава исковите до размера на сумата от общо 20756,88лева.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното **от фактическа и правна страна:**

Предявени са кумулативно обективно съединени искове в правно основание чл. 128, т. 2 КТ, чл. 222 ал.3 КТ, чл.224 КТ и чл. 86, ал.1 ЗЗД.

По исковете по чл. 128, т.2 КТ и чл. 86 ЗЗД, в тежест на ищеца е да докаже валидно възникнало ТПО с ответника, наличие на реално положен труд по време на неговото действие и размер на дължимото възнаграждение за неговото полагане, съобразно предвиденото по трудов договор, настъпил падеж и размер на дължимото обезщетение за забава. При проведено доказване на тези факти ответникът следва да докаже положителния факт на погасяване на дълга и то на падежа.

Между страните не е спорно, а и от представените по делото писмени доказателства се установява, че те са били в трудово правоотношение по силата на сключен трудов договор, по който ищецът последно е заемал длъжност „чистач-производствени помещения" ,с основно месечно трудово възнаграждение в размер на минималната работна заплата и допълнително за трудов стаж и професионален опит в размер на 0,7%. Със заповед на работодателя № 036/31.07.2020г. и считано от 01.08.2020г., трудовото правоотношение на ищеца било прекратено, на осн. 325 ал.1 т.1 КТ, като работодателят е разпоредил изплащане на обезщетение по чл. 222 ал.3 КТ в размер на шест месечни брутни трудови възнаграждения и по чл.224 КТ в размер на 22 работни дни за 2019г. и 20 работни дни за 2020г.

Между страните не е съществувал спор и относно факта, че в процесния период ищецът е реално полагал труд по така съществувалото трудово правоотношение. Хипотеза единствено, при която се дължи трудово възнаграждение. Ответната страна е признала исковете до сумата от общо 20756,88лева, за незаплатени трудови възнаграждения и обезщетения по реда на чл. 222, ал. 3 от КТ и 224 КТ, съответно в размер 14691,12лева, 4761,66лева и 1303,10лева, която сума в общ размер се установява и от изслушаното заключение на в.л. до изготвена ССЧЕ, като експертът е отчетел, че за м. април 2018г. има изплатени две суми в размер на 84,07лева и 150лева.

След като горните задължения не са заплатени на падежа, на осн.чл. 86 от ЗЗД служителят има право на мораторно обезщетение. Съобразно заключението на ССЧЕ, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено за периода 01.04.2018г.- 31.07.2020г. лихвата за забава върху дължимото трудово възнаграждение възлиза на 2640,16лева, върху

обезщетението по чл. 222, ал.3 от КТ- 314,80лева, а върху обезщетението по чл. 224 КТ – 86,22лева. Следователно исковите за мораторно обезщетение следва да се уважат изцяло, така както са били заявени.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да заплати на ищеца направените в настоящото производство разноски за адвокатско възнаграждение съобразно уважения материален интерес в размер на 1400лева, на осн. чл. 78, ал.1 от ГПК. Не са налице основанията, посочени в разпоредбата на чл. 78, ал.2 от ГПК разноските да се възложат на ответника, за което настоява страната. Нормата на чл. 78, ал.2 от ГПК изисква кумулативното наличие на посочете предпоставки, а именно ответникът да не е станал повод за делото и да признае иска. В случая първото изискване не е налице. Като не е заплатил изискуемите си парични задължения на падежа, ответникът е станал повод за сезирането на съда.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на ВРС държавна такса съобразно с уважената част от исковите в размер на 1035,90лева, както и сумата от 200лева, представляваща разноски за възнаграждение на вещо лице.

На осн. чл. 242, ал. 1 от ГПК следва да се постанови предварително изпълнение.

Мотивиран от горното, Варненският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Ч. М.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „В. В.“ № 256 ДА ЗАПЛАТИ на Р. СТ. Р., ЕГН***** , с адрес гр. Варна, ж.к.Т. бл.12, вх.В, ет.3, ап.46 сумите както следва: **14691,12лева**, представляваща сбор от неплатено нетно трудово възнаграждение за положен труд в периода от 01.04.2018г. - 31.07.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 20.04.2021г. до окончателното изплащане на задължението; **2640,16лева**, представляваща сбор от дължимо обезщетение за забава върху главницата за периода, считано от падежа на всяко дължимо трудово възнаграждение до 20.04.2021г.; сумата от **4761,66лева**, представляваща обезщетение по чл.222 ал.3 КТ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 20.04.2021г. до окончателното изплащане на задължението; **314,80лева**, представляваща лихва за забава върху главницата от 4761,66лева за периода от 25.05.2018г. до 20.04.2021г.; сумата от **1304,10лева**, представляваща обезщетение по чл.224 КТ за неползван платен годишен отпуск в размер на общо 42 работни дни за 2019г. и 2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 20.04.2021г. до окончателното изплащане на задължението и **86,22лева**, представляваща лихва за забава върху главницата от 1304,10лева за периода от 25.05.2018г. до 20.04.2021г., на осн. **128, т. 2 КТ, чл. 222 ал.3 КТ, чл.224 КТ и чл. 86, ал.1 ЗЗД.****

ОСЪЖДА „Ч. М.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „В. В.“ № 256 ДА ЗАПЛАТИ на Р. СТ. Р., ЕГН***** сумата **1400лева**, съставляващи заплатено адвокатско възнаграждение за настоящото производство, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.**

ОСЪЖДА „Ч. М.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „В. В.“ № 256 ДА ЗАПАЛТИ в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Варненски районен съд сумата от **1035,90лева** съставляваща дължима по делото държавна такса, както и **200лева**, представляващи заплатен депозит от бюджета на съда ССЧЕ, на осн. чл. 78, ал.6 ГПК.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на предварително изпълнение, на основание чл.242, ал.1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____